

**UDSKRIFT
AF
HØJESTERETS DOMBOG**

**HØJESTERETS DOM
afsagt onsdag den 28. november 2012**

Sag 22/2012

(1. afdeling)

Firma 1 ved **Appellanten**
(advokat Jens Bilde Jørgensen)

mod

Firma 2 ved **Appelindstævnte**
(advokat Jens Brusgaard)

I tidligere instanser er afsagt kendelse af Retten i Kolding den 3. november 2010 og dom af Vestre Landsrets 15. afdeling den 19. september 2011.

I pådømmelsen har deltaget fem dommere: Børge Dahl, Poul Søgaard, Jon Stokholm, Michael Rekling og Oliver Talevski.

Sagen er behandlet skriftligt, jf. retsplejelovens § 387.

Påstande

Appellanten, har gentaget sin påstand om, at sagen hjemvises til fortsat behandling ved byretten.

Appelindstævnte, har påstået stadfæstelse.

Supplerende sagsfremstilling

Firma 1 ved **Appellanten** indleverede til Retten i Kolding en stævning af 5. januar 2010 mod **Firma 2** ved **Appelindstævnte** med påstand om betaling af 39.146 kr. med tillæg af renter.

Den 6. januar 2010 anmodede **Firma 1** ved **Appellanten** fogedretten i Kolding om at foretage arrest hos **Appelindstævnte** for det nævnte krav.

Fogedretten nægtede at fremme anmodningen om arrest, og i fogedrettens kendelse af 15. januar 2010 hedder det herom bl.a.:

”Fogedretten finder ..., at **Appellantens** krav må anses for forældet således at kravet ikke længere består. Fogedretten foretager derfor ikke arrest som anmodet af **Appellanten firma 2**”

Appellanten kærede fogedrettens afgørelse til landsretten, der den 24. februar 2010 stadfæstede fogedrettens afgørelse. Det hedder i kendelsen bl.a.:

’ **Appellanten** støtter sit krav mod **Appelindstævnte** på to fakturaer udstedt henholdsvis den 9. april 2003 og den 5. maj 2003. Efter rentepåstanden lægger landsretten til grund, at forfaldsdag var den 1. juni 2003. **Appellantens** krav forældes således som udgangspunkt den 1. juni 2008, jf. herved forældelseslovens § 3, stk. 1, jf. § 29, jf. § 30, stk. 1.

Udgangspunktet ændres ikke af, at **Appellanten** før fristens udløb har anmeldt sit krav i **Appelindstævntes** konkursbo, idet boets kurator ved brev af 23. marts 2004 har meddelt **Appellanten**, at der ikke ville blive dækning til simple fordringer, jf. forældelseslovens § 20, stk. 4, 1. pkt.

Appellanten har imidlertid før forældelsesfristens udløb tillige anmeldt sit krav under den gældssaneringssag for **Appelindstævnte**, der blev indledt i december 2006. **Appellanten** modtog den 1. november 2007 brev fra skifteretten om, at **Appelindstævnte** var blevet nægtet gældssanering. Forældelsesfristen for **Appellantens** krav udløb herefter den 1. november 2008, jf. forældelseslovens § 20, stk. 4, 2. pkt.

Det tiltrædes af de grunde, som fogedretten har anført, at der ikke er grundlag for at bringe forældelseslovens § 14 i anvendelse.

Da **Appellantens** begæring om, at der foretages arrest for fordringen, først er indgivet den 6. februar [rettelig januar] 2010, tiltrædes det, at fordringen er forældet, og at begæringen derfor ikke er taget til følge, jf. retsplejelovens § 628, stk. 2.

Landsretten stadfæster derfor kendelsen.”

Retten i Kolding afviste ved kendelse af 3. november 2010 den retssag om kravet, der var anlagt ved stævningen af 5. januar 2010. Begrundelsen var, at landsretten i sin afgørelse af 24. februar 2010 havde taget stilling til kravets eksistens og fastslået, at det var forældet. Landsrettens afgørelse havde derfor retskraft.

Appellanten indbragte Retten i Koldings kendelse om afvisning for landsretten, som ved dom af 19. september 2011 stadfæstede kendelsen.

Spørgsmålet om afvisning er herefter indbragt for Højesteret.

Anbringender

Firma 1 ved **Appellanten** har anført, at en afgørelse om, at der ikke skal foretages arrest på grund af forældelse af det krav, som arrestanmodningen støttes på, ikke er til hinder for anlæg af retssag (negativ retskraft). Dette gælder, selv om afgørelsen er stadfæstet af landsretten under et kæremål. En sådan afgørelse er derfor ikke til hinder for, at den, der har anmodet om arrest, kan anlægge retssag om det krav, som arrestanmodningen blev støttet på. Det er i den forbindelse ikke afgørende, at der ikke gøres nye anbringender gældende vedrørende forældelsesspørgsmålet. Fogedrettens og landsrettens afgørelser er truffet på et summarisk grundlag.

Firma 2 ved **Appel.indst.** har anført, at spørgsmålet om forældelse har været udtømmende prøvet af fogedretten og landsretten i forbindelse med **Appellantens** anmodning om arrest. Såvel fogedretten som landsretten fandt, at kravet, som anmodningen om arrest blev støttet på, var forældet. Afgørelsen har retskraft i retssagen mellem parterne om kravets eksistens. Bedømmelsen af spørgsmålet om forældelse påvirkes ikke af, om bedømmelsen sker i forbindelse med en anmodning om arrest eller under et civilt søgsmål. Både fogedretten og landsretten har taget stilling til forældelsesspørgsmålet på et fuldt forsvarligt grundlag.

Højesterets begrundelse og resultat

Sagen angår, om rettens stillingtagen til et kravs eksistens i en sag om foretagelse af arrest, der nægtes fremmet, har retskraft med den virkning, at den, der har anmodet om arrest, er afskåret fra at anlægge retssag om kravet.

Det særlige spørgsmål om retskraft af afgørelser truffet på et fogedretligt område må i mangel af nærmere regulering som i f.eks. retsplejelovens § 600 om umiddelbare fogedforretninger afgøres område for område.

Arrest er et foreløbigt retsmiddel, der – når arrest foretages – skal følges op af en retssag for at få endeligt fastslået, om vedkommende har den påståede ret, og om arresten er lovligt gjort, jf. retsplejelovens §§ 634-636. Under en sådan sag om kravets eksistens og arrestens lovlighed har en afgørelse om, at arrest skal foretages, ikke retskraft. Der skal ske en selvstændig prøvelse af, om kravet eksisterer. Dette gælder, selv om landsretten eller Højesteret under kære vedrørende arrestanmodningen har taget stilling til kravets eksistens.

For at stille parterne lige finder Højesteret, at en afgørelse om at nægte arrest på tilsvarende måde heller ikke har retskraft i en efterfølgende retssag om, hvorvidt kravet eksisterer.

Højesteret ophæver herefter landsrettens dom og byrettens kendelse og hjemviser sagen til fortsat behandling ved byretten.

Sagsomkostningerne er fastsat til dækning af advokatudgift for byret, landsret og Højesteret vedrørende den del af sagen, som angår spørgsmålet om sagens afvisning. Der er ved beløbets fastsættelse taget hensyn til sagens karakter og arbejdets omfang. Kære- og ankeafgiften tilbagebetales til **Firma 1** ved **Appellanten**.

Thi kendes for ret:

Landsrettens dom og byrettens kendelse ophæves, og sagen hjemvises til fortsat behandling ved byretten.

I sagsomkostninger for byret, landsret og Højesteret skal **Firma 2** ved **Appel.indst.** inden 14 dage fra denne højesteretsdoms afsigelse betale i alt 12.000 kr. til **Firma 1** ved **Appellanten**. Beløbet forrentes efter rentelovens § 8 a.

--oo0oo--

Udskriftens rigtighed bekræftes.

Højesteret, den 28. november 2012.

Anonymiseret

kontorfuldmægtig